

KLASSEKAMPEN
– utfordrer det etablerte

AKKURAT NÅ

Fluor

Det var vel i tolvårsalderen at jeg for alvor kjente at jeg ikke klarte å stille suget med fluortabletter alene.

Jeg spiste store mengder Flux på den tida. Ofte helte jeg ut tabletter på det skitne badegulvet. Oi! sa jeg så høyt at mamma skulle høre det. Der sølte jeg ut halve fluortablettboksen. Jeg må nok bare kaste dem, gulvet er så skittent, nesten ropte jeg ned til henne.

Men jeg kastet dem ikke. Jeg puttet dem i en boks som jeg holdt gjemt i sokkeskuffen på rommet mitt. Jeg knasket derfra når suget ble for sterkt. Frisk peppermynste før skolen og rund banan-smak etter.

Jeg spiste fluortannkrem. Pepsodent. Det var en litt kulere tannkrem enn for eksempel Solidox.

Søderten, ropte jeg ned til mamma. Der klemte jeg ut halve tannkremtuben i den skitne vasken. Får bare kaste det i do, nesten skreik jeg så hun skulle høre meg.

Det er jo ikke lett å få tannkrem tilbake på tuben igjen. Men det er heller ikke umulig. Du trenger en pose, en saks, en sterk strikk og en gammel tannkremtube. Klipp tuten av den gamle tuben og et hjørne av posen. Før tuten fra innsiden av posen ut av det avklippede hjørnet. Forsterk med strikken. Bruk en slikkepott til å føre tannkremen fra servantskåla til posen. Klem så som en konditor tannkremen over i en annen tube.

Jeg fikk hvite fluorflekker på tenna, men ellers har det gått bra med meg.

Nå har jeg vokst av meg de greiene der. Men fortsatt skraper jeg litt ekstra i teflonpanna når jeg lager fredagstaco. Jeg smører skia med fluor og bruker alltid goretex. Selv underbuksene mine er goretex.

Og noen ganger, når ingen ser meg, tar jeg meg en slikk fra skisålen.

Snobben

21 09 30 00 Tips til nyhetsredaksjonen: nyhetsleder@klassekampen.no. Årningstider: 08.30–15.30 (man–fre). Besøksadresse: Grønland 4, Oslo. Postadresse: Boks 9257 Grønland, 0134 Oslo. Kundeservice: 21 09 30 01

Bringaker og Eggen Sandefjord kunstforening viser «Gripp Extended», et samarbeid mellom kunstnerne Jennie Bringaker og Ingrid Eggen. De undersøker ytterpunkter i kropp og i bevegelse, men også i uttrykksformer: Du kan se verk i voks, stein, foto og 3D-video. Utstillingen står til 8. november.

Perspektiv

Corona-problemet

«Det er utrolig hva folk faktisk får seg til å kaste», sier folk. Etter å ha utført selvpålagt samfunnsstraff som søppelplukker fant jeg ikke særlig mye utrolig – folk kaster stort sett søppel. En gjenganger er fastfood-tilbehør, som jeg har full forståelse for, i og med at fastfood ikke smaker liker godt om man må gå til søppelkassa.

Folk sier også «Jeg er glad for at hobbyen min ikke er jobben min, for hva skulle jeg ha gjort for å ha det gøy?». Gitt at søppelplukking skulle utvikle seg til en hobby, har jeg så langt ikke støtt på dette luksusproblemet – i løpet av tre timer fant jeg bare et par pantbare flasker.

Kanskje ikke overraskende ettersom å lete etter flasker er en jobb for noen og ikke en hobby. Men forunderlig nok gikk én flaske igjen: Corona. Om romvesener besøkte planeten vår, ville de antatt at dette er en egen art som holder til i hekker.

Enkelte sannheter etses inn i hjernebarken i tenårene. Selv i dag er det med ærefrykt at jeg våger meg på en slurk av Corona, denne solens drikk

som uløselig er forbundet med oppkuttet, frisk, grønn lime. Kunne ikke produsentene bare ha tilsatt lime-smak? Nei, det ville slett ikke ha vært det samme, må en da forstå.

I Stavanger, som ungdom med lite lommepenger, var en sekspakning Corona en umulighet grunnet dens høye pris, som alle likevel var enige om var verdt det om man faktisk var opptatt av smaken. Noe, for å være helt ærlig, svært få av oss var på den tiden. På vorsj kunne vi diskutere i timevis hvorvidt Kvadrat (den gang landets største kjøpesenter) lå i Stavanger eller i Sandnes, men enigheten om at Corona var den beste ølen var unison og urokkelig. Anseelsen Corona nyter gjør dagens situasjon bare mer uverdlig: Noe må gjøres med alle tomflas-

kene på avveie. «Guns don't kill people, people do» er typisk høyretomprat, men kan virkelig Coronaen klandres for at den tiltrekker seg kaksete vestkantere som anser fellesskapets eiendom som sin private søppelhaug? Til en viss grad ja. Gullfargen, dens sykkelig slanke gyline kropp og motstandslose smak, i en meksikansk kontekst en uskyldig leskende drikk, men i hånden på en snobb, bensin på bålet.

Alternativt har den kaksete karakteren til Coronaen ikke noe å si, og det hele henger sammen med at man ikke kan pante den og derfor ikke plukkes opp. Men man skal aldri gi avkall på en anledning for elitekritikk. Herved inviterer jeg produsentene av Corona til å endre flaskene for å redusere overlegenheten den gir hos en gruppe med svak karakter, samt å gjøre dem pantbare. Disse tiltakene vil i sum gjøre undre, å endelig få bukt med det som er det egentlige Corona-problemet.

Sigbjørn Løland Bore,
University of California, San Diego
sigbjorn.loland.bore@gmail.com

Calgary Herald melder at Calgarys parkbenker har fått nye plaketter – av ukjent opphav. «Benji, den første hamsteren som fløy alene rundt jorda, tok av fra dette stedet i april 1937», står det på en av dem. Kommunen sørget for å fjerne skiltene, men da ble det oppstandelse: Eier ikke byen humor? Så plakettene ble satt tilbake.